

ly Průhonický park. Zámek se ve slunečním světle hrdě tyčil nad hladinou rybníka, na němž volně plulo hejno kachen. Stromy se lehounce pohupovaly za pomoci vánku. Obě se kochaly pohledem na probouzející se jarní přírodu.

„Je tu krásně, viď, mami,“ poznamenala Pavla a nastavila tvář rannímu slunci, které se vyhoupllo nad parkem.

„Ano, to je,“ odpověděla polohlasně. „Já mám jaro nejraději, na jaře se příroda vdává, vše začíná úplně odznova,“ dodala s úsměvem.

Procházely se a vzpomínaly na časy dávno minulé, když vtom Vladka zaujaly keře, které se před nimi objevily. „Podívej, jak to tu krásně kvete,“ ukázala na barevnou záplavu právě kvetoucích rododendronů.

„Tak pojd, mamčo, já tě vyfotím,“ vyndala Pavla z kabelky telefon. V tu chvíli by ani jednu z nich nenapadlo, že tato fotografie za měsíc změní život tolika lidem.

Osud!!! Je to opravdu tak.

Pavla se vrátila duchem zpět do místnosti. Zadívala se na maminku sedící v křesle a otázkou ji vytrhla ze zamyšlení. „Mami, nechceš něco?“ zeptala se jemným hlasem.

„Ne, děkuji, Pavlí, jen si trošku odpočinu,“ odpověděla a ponořila se do svých myšlenek.

Kde se to tenkrát všechno zlomilo? Proč se nezachovala jinak? A jak by se zachovala dnes?

To vše se jí honilo hlavou. *Mohly za to ty modré šaty? Vždyť s Mirkem, otcem Drahušky, byla opravdu šťastná. Zdálo se, že společně prožijí dlouhý a spokojený život. Takový, o kterém snívala již od dětství. Kdo odnesl ty chvíle plné lásky, štěstí a radosti?*

Opět si setřela slzu, jež bez vyzvání začala stékat po její tváři. *Musíš být silná, přikazovala si stále v duchu. Nechceš přeci dělat rodině starosti. Musíš se s tím poprat, čas stejně nevrátíš! Snažila se uklidnit.*

„Mami, je ti dobře?“ opět se ujišťovala dcera.

„Je, neboj, já to zvládnu,“ odpověděla a pokusila se o úsměv.

„Tak já nám alespoň uvařím káfičko.“ Lehce ji pohladila po tváři a odešla do kuchyně. Cítila, že maminka chce být sama se svými vzpomínkami.

Vladka se znovu ponořila do časů minulých.

Vrátila se zpět o 55 let. Znovu jí bylo dvacet jedna. Tehdy, jednoho zimního dne roku 1965, se s Mirkem poznali.

„Och,“ povzdychla si. *Jak je to už dlouho, a přeci jako by to bylo včera.* Na hasičský bál ji tenkrát vytáhnul Míla, její nejstarší bratr.

„Vladí, pojd se mnou na ten bál,“ dorážel stále.

„Ne, podívej, co tu mám práce,“ odpověděla a dál úhledně skládala čerstvě vyžehlené prádlo do skříněk.

„Ale to ti neuteče, pojd. Pobavíš se, vždyť to také potřebuješ, přeci nebudeš celý život jen uklízet,“ škodolibě se zasmál a lehce do ní strčil loktem, aby ji pobídnul.

„Tak jo, ty bys ukecal i mrtvolu,“ šibalsky se na bratra usmála a šla se převléknout. Mílu měla ze všech tří bratrů nejraději. Byl skvělý posluchač a ona milovala jeho smysl pro humor. Už jako malé jí říkával: „Hlavu vzhůru, Vladí, ono to nějak dopadne.“

„Alespoň tě konečně seznámím s Mirkem,“ volal na ni do vedlejší místnosti.

„Ježkovy oči, zas ten tvůj Mirek, od té doby, co ho znáš, nemluvíš o nikom jiném,“ smála se Vladka.

„Je to férovej kluk, uvidíš sama,“ volal přes dveře a dodal: „Ségra, už se přestaň čančat. Víš, že nerad chodím pozdě.“

„Jo, vždyť už jdu.“ *Fakt je, že jsem na toho jeho Mirka zvědavá. Od chvíle, co se vrátil ze služební cesty, na které se poznali, o ničem jiném nemluví.*

„Tak Vladí, pojd už,“ přerušil její myšlenky.

„Jo,“ odpověděla a vyšla z pokoje.

„Teda ségra, tobě to sekne.“

„Ale jdi, ty lichotníku,“ šťouchala prstem do bratra a vesele se smála.